Р Е Ш Е Н И Е
№ 43183

гр. София, 04.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 41 състав,** в публично заседание на 22.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **9708** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на В. С. С. от [населено място], чрез адв. В., срещу мълчалив отказ на директора на Столичен дом за радостни обреди за съставяне на акт за раждане по заявление на жалбоподателя с вх. № РЛН26-УГ01-8766 от 02.06.2026г. Предметът на жалбата е уточнен с молба от 24.08.2026г.

Жалбоподателят посочва, че на 02.06.2026г. е подал заявлението до район „Л.“, като на следващия ден същото е препратено на директора на Столичен дом за радостни обреди. Срокът по чл.9, ал.4 от Наредба № РД-02-20-9 от 21.05.2012г. е изтекъл на 10.06.2026г., но компетентният орган не се е произнесъл. Формираният мълчалив отказ е незаконосъобразен, тъй като жалбоподателката е с майка украинка и баща българин, посочени в удостоверението й за раждане, издадено от Отдел за регистър на актове за гражданско състояние към ИК на О. градски съвет в Русия. Следователно жалбоподателката е български гражданин по произход, тъй като баща й както към датата й на раждане, така и към датата на смъртта му, е бил български гражданин. Не са налице предпоставки за отказ от издаване на удостоверение за раждане по чл. 12, ал. 6 и 7 от посочената наредба, като ответникът не оспорва факта, че бащата е бил български гражданин към датата на раждане на жалбоподателката. Поради това моли съда да отмени мълчаливия отказ и да върне преписката на ответника за ново произнасяне в определен от съда срок. Претендира разноски по списък. Подробни съображения излага в писмени бележки по съществото на спора.

Ответникът - директора на Столичен дом за радостни обреди, редовно уведомен, в становище от 19.08.2026г. посочва, че по предходна молба на В. С. за вписване в регистъра на населението има влязъл в сила отказ, тъй като според становище на Министерството на правосъдието, същата няма българско гражданство. Поради това и по същите мотиви моли съда

да отхвърли жалбата като неоснователна.
Съдът, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното:
На 19.01.2026г. В. С. е подала две искания до кмета на район „Л.“ за издаване на удостоверение за съпруг и родствени връзки и за вписване в регистъра на населението. Към исканията е приложила удостоверение за наследници на баща й С. Н. С., в което жалбоподателката фигурира като руска гражданка. С писмо от 19.02.2026г. кметът на район „Л.“ е отказал издаването на удостоверенията, тъй като същата не е вписана в регистъра на населението и съгласно чл. 24, ал.1 от ЗГР няма основание да се издадат исканите удостоверения. Указано е, че съгласно чл. 15 от ЗБГ следва да се предоставят на Министерството на правосъдието необходимите документи за придобиване на българско гражданство, и след придобиването му исканията ще могат да бъдат изпълнени. Срещу този отказ е В. С. на 23.02.2026г. е подала жалба до главна дирекция „ГРАО“ към МРРБ, препратена на Столична община. От там е изпратено запитване до директора на дирекция „Българско гражданство“ при Министерството на правосъдието. С писмо от 12.03.2026г. същият е отговорил, че няма достатъчно информация за месторождението на лицето, гражданството на родителите му към момента на раждането му и др. Поради това и при липса на такава информация следва да се проведе производство по установяване на гражданство съгласно чл. 39 от ЗБГ. За този отговор жалбоподателката е уведомена с писмо на секретаря на СО от 16.03.2026г. След представяне на акт за раждане на лицето, е отправено запитване от СО до дирекция „К. отношения“ при МВнР. В отговор от 02.04.2026г. е посочено, че съгласно Конвенция между НРБ и СССР за предотвратяване възникването на двойно гражданство от 1966г. предвижда избор на гражданство на детето от неговите родители. За целта на родените в България деца са подавани молби от родителите до председателя на съответния ОбНС, респ. до Посолството на СССР в НРБ или до генералното консулство в [населено място].Оттам молбите са изпращани до МВнР за предотвратяване възникването на двойно гражданство. Поради това най-вероятно родителите на г-жа С. са избрали съветско гражданство. Поради това същата може да кандидатства за българско гражданство съгласно чл. 15 от ЗБГ. За този отговор жалбоподателката е уведомена с писмо от 01.06.2026г.
На 02.06.2026г. жалбоподателката е подала заявление за издаване на акт за раждане на български гражданин, който има такъв, съставен в чужбина. Същият е приложен към заявлението, като от него е видно, че жалбоподателката е [дата на раждане] в [населено място], Р. и е записан в акта за раждане с родители баща: С. Н. С. - българин и майка Н. И. С. - украинка. Представено е заверено за вярност свидетелство за раждане на руски език, както и паспорт на лицето, издаден от Руската федерация. Заявлението е изпратено с писмо от 03.06.2026г. по компетентност на Директора на Столичен дом за радостни обреди съгласно т. II от заповед № СОА23-РД09-2467 от 14.11.2023г. на кмета на СО. Същият не се е произнесъл в срока по чл.9, ал.4 от Наредба № РД-02-20-9 от 21.05.2012г. за функциониране на Единната система за гражданска регистрация, изтекъл на 10.06.2026г. Това е възприето като мълчалив отказ, жалбата срещу който е подадена на 31.07.2026г.
При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:
Жалбата е допустима като подадена от надлежна страна срещу подлежащ на оспорване акт – отказ да бъде издаден български акт за раждане, и в законоустановения срок. Разгледана по същество е неоснователна.
Съгласно чл. 5 от КОНСТИТУЦИЯ на Народна република България, (отменена 21.05.1971 г.) Народната Република България се управлява точно според Конституцията и законите на страната. В този смисъл ратифицираните с указ на президиума на НС международни договори съгласно чл.

35, т.9 от Конституцията имат силата на закон. В тази връзка между правителствата на НРБ и СССР е подписана КОНВЕНЦИЯ между Народна република България и Съюза на съветските социалистически републики за предотвратяване възникването на двойно гражданство, ратифицирана с Указ № 634 на Президиума на Народното събрание от 18.08.1966 г. - ДВ, бр. 66 от 23.08.1966г. Съгласно чл.11, ал.2 от Конвенцията, същата се сключва за срок от пет години и влиза в сила след изтичане на 30 дни от размяната на ратификационните документи, което е станало на 19.01.1967г. Ако 6 месеца преди изтичане на този срок една от Договарящите страни не заяви, че желае да я денонсира, Конвенцията остава в сила за следващите пет години. Конвенцията към момента не е денонсирана, като съгласно чл. 5, ал.4 от действащата Конституция международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат. Неоснователни са доводите на жалбоподателя за прекратяване на действието на конвенцията през 1977г., тъй като до момента не е изразено желание на някоя от договарящите се страни да я денонсира и тя се подновява автоматично на всеки пет години. Представеното становище на зам. мин.председателя и министър на външните работи от 29.06.2018г. представлява тълкуване на едно лице, което не ангажира съда.

Съгласно чл.1 от тази конвенция родители, единият от които е гражданин на една от Договарящите страни, а вторият - гражданин на другата Договаряща страна, могат да избират, по взаимно съгласие, гражданството на една от Договарящите страни за детето, родено след влизане в сила на настоящата Конвенция. За избора на гражданството родителите подават съвместна молба пред компетентните органи на Договарящата страна, чието гражданство те избират за детето. В чл.2 от Конвенцията е предвидено, че ако родителите на детето не подадат молба за избор на гражданство съгласно чл.1 от настоящата Конвенция, детето се счита гражданин на тази Договаряща страна, на чиято територия се е родило.

В случая жалбоподателката е [дата на раждане] в [населено място], Р., с баща българин и майка украинка. Съгласно чл.2 от ЗБГ българското гражданство се урежда от Конституцията на Република България, от закона и от международните договори, които са в сила при настъпването на фактите или събитията, свързани с гражданството. Към датата на раждане посочената по-горе конвенция е била в сила. Предвид мястото на раждане на жалбоподателката – в Руската федерация и липсата на доказателства, че родителите й са избрали за нея българско гражданство, приложим е чл. 2, ал.1 от Конвенцията, т.е. жалбоподателката е руска гражданка. Не е приложима разпоредбата на чл.6 от ЗБГ (отм.), който предвижда придобиване на българско гражданство по произход на всяко лице, на което родителите или единият родител е български гражданин. Съгласно чл.3, ал.1 от ЗГР в регистрите на актовете за гражданско състояние се вписват събитията по чл. 1, ал. 2 за всички лица, които към момента на настъпване на събитието са български граждани, и за лицата, които не са български граждани, но към момента на настъпване на събитието се намират на територията на Република България. След като към момента на раждането няма данни за избор от родителите на българско гражданство, жалбоподателката автоматично по силата на конвенцията е придобила руско гражданство и няма гражданска регистрация, нито фигурира в регистъра на населението съгласно чл.1, ал.2 от ЗГР. Следователно не са налице и предпоставките за съставяне на акт за раждане на база чужд документ за раждане. Това е така, защото нормите на чл. 69 и следващи от ЗГР дават възможност на български граждани да поискат от местната администрация съставяне на актове за гражданско състояние. В случая не е доказана първата кумулативна предпоставка посочена в нормите на чл. 69 и следващи от ЗГР, а именно жалбоподателят да е български гражданин. Жалбоподателката обаче разполага с

възможността да придобие българско гражданство по натурализация съгласно чл.15, ал.1, т.1 и 3 от ЗБГ, след което да получи гражданска регистрация. Това е така, защото не се спори, че към момента на раждането й баща й е бил български гражданин. Поради това не е необходимо и провеждане на процедура по чл. 39 от ЗБГ. Тази възможност й е указана с писмо от 01.06.2026г. от секретаря на СО. Тъй като искането, по което е постановен процесният мълчалив отказ, е сходно с това, по което е издадено писмото от 01.06.2026г., ответникът законосъобразно е преценил, че не е необходимо да се произнася с изричен отказ. Още повече, че в искането от 02.06.2026г. не се сочат нови обстоятелства, нито се прилагат нови доказателства, които да налагат ново произнасяне.

Предвид изложеното съдът намира, че оспореният отказ е законосъобразен, а жалбата срещу него – неоснователна.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно от АПК, Административен съд – София град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. С. С. от [населено място], чрез адв. В., срещу мълчалив отказ на директора на Столичен дом за радостни обреди за съставяне на акт за раждане по заявление на жалбоподателя с вх. № РЛН26-УГ01-8766 от 02.06.2026г.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: